

Cînd o să ne organizăm

Îmi trebuie ceai – ceai negru, tare. Nu ăsta în cutii galbene de la Lipton, care se găsește în toate supermarketurile din România și are gust de rumeguș. Vreau ceai adevărat, Twinings sau Tetley sau Fair Trade, așa ceva. Așa că sun acasă. Mama – băutoare serioasă de ceai – mă cicălește cu drăgălășenie la telefon și promite să-mi trimită din Anglia. Dar își face griji.

— O să-l primești ? N-o să ai probleme la poștă, în România ?

— N-o să am, îi răspund. De cînd am intrat în UE, toată poșta se aduce acasă. Cel puțin așa se aude.

Sună bine. Gata cu fluturașii cenușii în cutia poștală, adio cozi nesfîrșite la oficiul poștal. După trei săptămîni de jinduială, dau iar telefon. *Mamă, unde-i ceaiul meu ?*

— L-am trimis chiar în ziua în care am vorbit, îmi spune.

Cîteva zile mai tîrziu, găsesc în cutia poștală un fluturaș cenușiu. Cică am primit un pachet din Anglia, să mă duc să-l ridic de la oficiul poștal.

Pun o haină pe mine. Dus-întors, o oră de mers pe jos sau douăzeci de lei la taxi. Prefer s-o iau pe jos, e o zi plăcută, cu soare. Pe drum, doi tipi cu fețe dubioase încercă să-mi vîndă ceva. Îmi vine să le zic, *nu vă supărați, în ce an*

sîntem, 1990 sau 2007 ?, dar îmi țin gura. Am luat deja destule scatoalce în România.

La poștă, funcționarii ștampilează de zor formulare – sună ca *Anul 1812* al lui Ceaikovski. Îmi predau fluturașul cenușiu și mă așez la rînd. Un nene nebărbierit, cu ochelari de soare, se răstește la mobil. O cucoană fandosită, pe tocure de zece centimetri, se tot trage de blugii ei spălăciți. Printr-o ușă întredeschisă văd un munte de femeie care se scarpină în cap și sugă ceva, gura i se rotește ca o mașină de spălat.

După vreo douăzeci de minute, cineva de la coadă își aude numele strigat la difuzor. După o jumătate de oră, alt nume. După cincizeci de minute, eu încă nu m-am mișcat din loc ; stau sprijinit de marmura ghișeului și mă întreb cînd o să-mi vină rîndul. Observ că unii care au venit după mine ies acum cu pachetele în mîină și cu un zîmbet mulțumit. Cum e posibil ? Mă duc să întreb. *Da*, îmi spune femeia uriașă, *v-am găsit pachetul, dar trebuie să mai așteptați*. După o oră și un sfert, îmi aud numele în difuzor, rostit rar și atent, ca și cum s-ar întreba *cine l-a mai inventat și p-ăsta ?*.

Mă duc să-mi iau pachetul. Spre surprinderea mea, e destul de mic, ar fi încăput și în cutia poștală – de ce nu l-o fi adus poștașul ? Muntele de femeie vrea să vadă ce e în el și mă pune să-l deschid. O matahală în uniforma serviciului de pază se apropie să arunce un ochi. Par să se mire că înăuntru e doar ceai. Semnez o recipisă și le spun că mă mir de ce nu mi-au pus pachetul în cutia poștală.

— Poșta din UE nu vine direct acasă de-acum ? întreb.

— Ba da, zice muntele de femeie. O să vină cînd o să ne organizăm.

— Și cam cînd are să fie asta ? o întreb cît de amabil pot.

Luna viitoare, peste șase luni ?

Îmi ștampilează energic recipisa și-mi răspunde :

— Da, cînd o să ne organizăm.

Lupa Capitolina

Îmi place statuia asta. Romulus și Remus alăptați de-o lupoaică. E pusă-n capătul unui bulevard care pleacă din Piața Romană. Originalul e din secolul al VI-lea î. Hr., un bronz etrusc sau cam așa ceva, aflat azi în Palatul Conservatorilor din Roma. În 1918, diplomații italieni le-au dăruit fraților lor de gintă latină cinci copii ale statuii pentru a marca Marea Unire, nașterea României ca stat. Una dintre ele a fost dezvelită la București, e-n fața mea acum și lucește neagră în ploaie.

Sînt într-o cabină telefonică și sun la un adăpost pentru animale – e vorba de un cîine bolnav. Cel pe care îl văd în fiecare zi nu departe de statuie. Șchioapătă primprejur după resturi și lasă în tot locul smocuri de blană maronie. De pe peticul lui de iarbă aspră se uită cum formez numărul, de parcă ar ști că despre el e vorba.

E unul dintre miile de cîini, urmaș al celor abandonați de cetățenii pe care Ceaușescu îi muta cu forța în blocuri noi, desființînd comunități întregi pentru a demola și reconstrui Capitala din temelii. Așa se spune. Cîinii s-au tot înmulțit de-atunci. Latră și mușcă. Odată au și ucis pe cineva. Explic la telefon că acest cîine moare de foame, are o formă gravă de rîie și șchioapătă.

— Și eu ce să fac ? întrebă tipul de la telefon. Pe un ton care mă miră.

— Vorbesc cu Wet Nose, ONG-ul care se ocupă de protecția câinilor vagabonzi ?

Mîrîie la mine într-o engleză aproximativă :

— Da, dar ăsta are nevoie de îngrijire !

Mă simt subit ca Alice în timp ce se prăbușea în vizuina iepurelui.

— De-asta v-am și sunat.

Îmi spune să revin în zece minute. Revin. Îmi bălmăjește în silă un număr, nici n-apuc să mai întreb de unde, poate de la Facultatea de Medicină Veterinară, și-mi închide telefonul în nas. Parcă știam că Wet Nose are ceva de-a face cu studenții. Am văzut ceva pe Internet, un site fișos, cu o siglă simpatică. Sun nedumerit la numărul care mi s-a dat.

Răspunde o doamnă. E un fel de azil pentru animale, o societate de binefacere. Doamna îmi vorbește cu amabilitate, e o plăcere. Îmi dă sfaturi utile despre cum aş putea să tratez câinele. Dar repetă des *dacă vă puteți permite cheltuiala*.

— Cum, nu e gratuit ? mă mir. Nu sînteți finanțați de vreo fundație sau ceva ?

— Nu, oftează ea. Sîntem o societate privată. Costă 15 euro pe zi pentru adăpost și 30 de euro pentru fiecare tratament. Dar o boală de piele se vindecă greu, poate să dureze luni de zile. Și trebuie să ne aduceți dumneavoastră animalul. S-ar putea să fie o problemă să-l prindeți.

Slăbătura de câine maroniu tocmai se uită iarăși la mine de parc-ar vrea să-mi zică : *Pe bune ? Hai că-i tare !*

— Mi se pare cam scump, răspund. Probabil că fac figură de tîmpit. Oi fi tîmpit.

— Ați încercat la Wet Nose ? întrebă doamna simpatică de la azil.

Încerc să nu pufnesc în rîs.

— Ei mi-au dat telefonul dumneavoastră, îi răspund și-mi cobor privirea spre propriile încălțări. Înfrîngerea îmi atîrnă de gît ca o povară.

— Da, așa fac ei, îmi răspunde doamna cu un glas cam obosit de tărășeniile astea.

— Și altceva ce mai fac ? o întreb, cu gîndul la site-ul acela simpatic. Îmi răspunde cu o tăcere diplomatică. Cînd ridic ochii, cățelul meu rîios cu blana maronie și-a găsit o gagică lîngă statuie.